

CUM VENIM LA ÎNTÂLNIREA CU DUMNEZEU ?

Auzind relatarea evanghelică de astăzi, referitoare la pescuirea minunată și la frica Apostolului Petru, când a recunoscut și a trăit în prezența Celui ce se află lângă el în barca sa, suntem încercați, sau, mai degrabă, ar trebui să fim încercați de frică pentru ușurătatea cu care ne apropiem de Dumnezeu, așteptând să-L întâlnim față către față. Trebuie să ne apropiem de Dumnezeu și să venim la El întotdeauna, dar să o facem cu *duh înfrânt*, cu *inima smerită*. Să venim, conștientizând că nu avem niciun drept la această întâlnire.

Pescuirea minunată, *frescă*

Dacă întâlnirea se produce, se face din mila nemarginită și neînțeleasă a lui Dumnezeu.

Însă, de obicei, noi nu venim în felul acesta la Dumnezeu. Ne punem la rugăciune și așteptăm imediat experiențe religioase deosebite. Venim la biserică și îi cerem, oarecum, lui Dumnezeu să ne ofere starea potrivită pentru rugăciune. Trăim, uitând din zi în zi prezența Domnului, dar în clipele când ne aducem aminte spontan de prezența Lui, Îi cerem lui Dumnezeu să răspundă imediat la rugăciunea, strigătul și dorința noastră.

Adesea, Dumnezeu nu Se apropie de noi tocmai din pricina faptului că, dacă ne apropiem în duhul acesta de El, atunci întâlnirea noastră cu El ar fi pentru noi judecata căreia nu i-am putea face față. El ar apărea în fața noastră și ne-ar spune: „M-ai chemat, dar cu ce stai în fața Mea?”. Și am fi rămas tăcuți, cutremurați și osândiți. De aceea, când Îi cerem lui Dumnezeu să răspundă cât mai curând și în mod simțibil la plânsul sau dorința întâlnirii noastre, facem o greșală. Trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu, dar să așteptăm cu răbdare clipa când Domnul va vrea să ni Se arate.

Însă și atunci, oricât de bogați duhovnicește am fi, numai dacă am fi capabili să trăim întâlnirea aceasta, precum a trăit-o Petru care a înțeles Cine este El, căzând la picioarele Domnului și spunându-I: *Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos* (Luca 5, 8). Adesea ne rugăm, imaginându-ne că ne aflăm deja în Împărăția lui Dumnezeu, că facem deja parte din familia Domnului și că suntem în

numărul celor care se pot veseli de prezența Lui. De multe ori trebuie să ne dăm seama că am ieșit cu toată viața noastră din această Împărăție, ca în viața noastră Domnul nu este Împărat, Domn, Stăpân și nici măcar Prieten Care ne poate bate la ușa în orice minut și de dragul Căruia putem uita totul. Dacă am sta în felul acesta afară, bătând la ușă, dacă am înțelege cât de străini suntem încă de tot ceea ce constituie Împărăția lui Dumnezeu, atunci nu ne-am avânta să avem niște experiențe religioase extraordinare și revelații dumnezeiești directe ale prezenței și împărtășirii de Domnul, precum facem adesea. Am fi stat cu blândețe, liniștiți și smeriți, știind că nu avem dreptul să stăm acolo unde este Domnul, dar știind și că iubirea Sa se revarsă dincolo de marginile pământului, până la adâncul beznei iadului. Să ne amintim mai des de cuvintele minunate ale lui Petru: „Ieși de la mine, Doamne, ca sunt om păcatos” (Luca 5, 8). Și când ne vom pune la rugăciune, să o facem în duhul acesta, stând cu blândețe la ușă, bătând cu mâna tremurândă în speranța că ne va deschide Domnul. Dacă nu ne va deschide, să fie pentru noi de ajuns și bucuria că-L cunoaștem, Îl iubim și Îl căutăm. Să-I arătăm lui Dumnezeu adevărata noastră iubire, adevărata noastră credință, sinceritate și intenția bună a tendințelor noastre prin viața care să facă pentru noi posibilă întâlnirea cu Domnul față către față și să auzim de la El glas îmbucurător, nu unul ce ne va aduce tristețe. Amin.

(Mitropolitul Antonie de Suroj,
Predici la Octoih)